İnsanlığın kurtuluşu ve Hazret-i Muhammed (asm)

B. Güneş Bey: “Peygamber Efendimiz (asm) ilk vahyi aldığında kırk yaşındaydı. İlk vahiy ‘Oku!…’ emrini getirmişti. Peygamber Efendimiz (asm) okuma bilmiyordu. Oysa o zamanlar edebiyat ve şiir çok meşhurdu. Bu halde Peygamber Efendimiz’in (asm) okuma bilmemesinin hikmeti nedir?”

Bu sorunun cevabını Kur’ân veriyor ve şöyle buyuruyor: “Bu Kur’ân sana indirilmeden evvel sen ne bir kitap okumuş, ne de yazı yazmış değildin. Eğer okuma yazma bilseydin, âyetlerimizi çürütmek isteyenler elbette şüpheye düşerlerdi.”1 demek, Peygamber Efendimiz’in (asm) okuma yazma bilmeyişi, Kur’ân âyetlerinin doğrudan Allah’ın kelâmı olduğunun delilidir.

Şu günlerde kutlu doğumunun müjdesini iliklerimize kadar yeniden yaşadığımız Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm kendisi için yaşamamış, ümmeti için yaşamıştır. O (asm) bizim katımızda Allah’ın elçisi, Allah’ın katında bizim elçimizdir. Onun (asm) bize“insan cinsi olarak—hediye ettiği nur eşsiz ve benzersizdir. Cenâb-ı Hak bize iman, hidayet, nur, tevfik, muhabbet, rahmet ve rıza yolu nâmına ne ihsan etmişse, onun (asm) eliyle ihsan etmiştir.

Onun (asm) Allah’tan alıp bize getirdiği nur ile dünyanın şekli değişmiştir. İnsan ve bütün kâinatın hakikî mahiyetleri o nur tufanı ile aydınlanmış, kendine gelmiştir. Üstad Bedîüzzaman Hazretlerine göre, onun (asm) getirdiği nur ile görünmüştür ki; şu kâinatın mevcudâtı Allah’ın isimlerini okutan birer Samedânî mektup, birer vazifeli memur, bekaya mazhar birer kıymettar ve manidar mevcutturlar. Eğer o nur olmasa idi, varlıklar tamamıyla mutlak fenaya mahkûm, kıymetsiz, mânâsız, faydasız, abes, karmakarışık ve tesadüf oyuncağı mahiyetinde evham karanlıkları içinde kalacaktı. İşte bu sırdandır ki, akıl sahibi bütün insanlar Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm’ın duâsına “Âmin!” demektedirler. Yerlerden göklere kadar bütün varlıklar onun (asm) nuruyla iftihar etmektedirler.2

Eğer o nur olmazsa kâinatın da, insanın da, hatta her şeyin de hiçe ineceğini beyan eden Bediüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, böyle güzel ve eşsiz bir kâinata, böyle eşsiz bir Zatın (asm) lâzım olduğunu kaydeder. "Yoksa kâinat da, eflâk da olmamalıdır" der.3

Bedîüzzaman Hazretlerine göre, zamanın ve mekânın tek ferdi sıfatıyla Resûl-i Kibriya Efendimiz (asm), öyle yüksek bir namazda, insanı ve bütün mahlûkatı mutlak fenaya düşmekten, kıymetsizlikten, faydasızlıktan, abesiyetten âlâ-yı illiyyîn olan kıymete, bekaya, Cennete, ulvî vazifeye ve Allah'ın birer mektubu olma makamına çıkarmak için, öyle umumî bir duâ etmektedir ki, Hazret-i Âdem'den (as) Kıyâmete kadar gelen bütün kâmil ve nûrânî insanlar kendisine uyarak, duâsına "Âmin!" demektedirler. Öyle umumî bir ihtiyaç için duâ etmektedir ki, değil dünyâ ehli; semâvât ehli ve bütün kâinât dahî O'nun (asm) niyâzına iştirâk edip hal diliyle, "Oh! Evet, Ya Rabbenâ ver! Duâsını kabul et! Biz de istiyoruz!" derler. Duâsına ve niyazına bütün mevcûdât, semâvât ve hatta arş vecde gelip, "Âmin! Allâhümme Âmin!" derler.4

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşerî hayatı ile, Allah'ın lütfu ile yükselen mânevî şahsiyetini, tavus kuşunun yumurtası ile göklerde uçan tâvus kuşu arasında kurduğu bir nisbet ile açıklayan Bedîüzzaman Hazretleri; Tâvus kuşu gibi güzel bir kuşun yumurtadan çıkıp olgunlaştığını, semâlarda uçmaya başladığını; güzelliği ile şöhret kazandıktan sonra, birisi çıkıp da yerde kalan yumurtasının kabuğu içerisinde o kuşun güzelliğini ararsa haksızlık yapmış olacağını; kezâ, Peygamber Efendimizin (asm) tarihlerce kaydedilen hayatının da bir çekirdekten ibâret ve beşeriyet şartları içerisinde geçtiğini, uzaktan yüzeysel bir nazarla onun hayatına bakan bir adamın, onun mânevî kişiliğinin değerini anlayamayacağını; fakat onun beşerî hayatına ve görünen hallerine ince bir kışır ve nâzik bir kabuk nazarıyla bakıldığı takdirde, o kışır içerisinden iki âlemin güneşinin ve Tûbâ ağacı gibi Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, feyz-i İlâhî ile sulanmış, fazl-ı Rabbânî ile tekâmül etmiş olan hakîkî çehresinin çıktığının görüleceğini kaydeder. Bir zerrenin ışığa kaynaklık edemeyeceğini, ancak o zerrenin mânâ-yı harfi ile gökteki güneşin ışığına mazhar olabileceğini; binaenaleyh Peygamber Efendimizin de (asm) Rahman-ı Rahîm'in tecellilerine eşsiz bir şekilde mazhar bulunduğunu belirtir.5

Böyle bir rahmet müjdecisini, böyle bir rahmet habercisini, böyle bir rahmet Peygamberini insanlığın doğru tanıması, doğru okuması ve doğru kavraması bir zorunluluktur.

Bu vesileyle; Rahmet Peygamberi Hazret-i Muhammed'in (asm) kutlu doğumunu tebrik eder, Rabb-i Rahîm'in ona indirdiği yüksek nurun ve rahmetin ışığıyla bütün

insanlığı kuşatmasını, Rabb-i Rahîm’den niyaz ederim.

Dipnotlar:

1- Ankebût Sûresi: 48,

2- Sözler, s. 71,

3- Sözler, s. 215,

4- Sözler, s. 70, 218,

5- Mesnevî-i Nûriye, s. 74